

25 października 1932 r.

URZĄD PATENTOWY

A63c 9/20

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 16560.

Kl. ~~77~~ b 15.

77 b 9/20

A. Gresvig
(Oslo, Norwegja).

Wiązanie do nart.

Zgłoszono 25 lutego 1931 r.

Udzielono 13 czerwca 1932 r.

Pierwszeństwo: 1 marca 1930 r. (Norwegja).

Znane są wiązania do nart, w których umocowane na nartach szczęki tworzą łożysko dla czopów, wchodzących od zewnątrz poprzez szczęki w otwory, umieszczone na krawędziach podeszew.

Szczęki te, zaopatrzone w znany sposób w zagięty do wewnątrz górny brzeg, służą w myśl niniejszego wynalazku jako prowadnica dla podeszwy, a czopy wykonane są jako końce sprężystego pałaka przekładanego, który w położeniu zamkniętem leży na górnej powierzchni nart, najlepiej przed wiązaniem.

Na zewnętrznej stronie szczęk wodzących znajdują się występy do nasuwania ramion pałaka odchylonego ku górze, zapo-

mocą których czopy pałaka odczepiają się od podeszwy buta.

Występy powyższe zaopatrzone są w zagłębienia, które tworzą progi do zabezpieczania ramion pałaka w ich położeniu końcowem.

Narty przymocowuje się do buta w ten sposób, że but wsuwa się między dwie szczęki, następnie czopy najpierw odpycha się nabok, a następnie zaskakują one w otwory na krawędziach podeszwy.

W celu zwolnienia wiązania odciąga się zpowrotem dwa czopy przy pomocy sprężystego pałaka.

Na rysunku przedstawiony jest przekład wykonania wynalazku, a mianowicie

fig. 1 przedstawia widok boczny wiązania z częścią buta i nart, fig. 2 przedstawia rzut poziomy, odpowiadający fig. 1, fig. 3 przedstawia przekrój poprzeczny po linii III—III fig. 2, fig. 4 — 7 przedstawiają rozmaite postacie wykonania okucia do butów.

Na nartach 1, najkorzystniej na ich górnej powierzchni, umocowane są dwie szczęki wodzące 2 o korytkowym przekroju poprzecznym (fig. 3), a mianowicie po jednej z każdej strony nart. Prowadnice te są z przodu węższe (fig. 2), tak że podeszwa 4 wsuniętego w nie buta 3 zostaje w nich silnie zaciśnięta i przylega do nich dokładnie swymi zewnętrznymi krawędziami. Górne, zagięte do wewnątrz brzegi 5 szczęk obejmują przytem wystające nieco krawędzie boczne podeszwy na pewnej długości i zabezpieczają but od przesunięcia.

Do przytrzymywania podeszwy w szczękach służą czopy 6, które od zewnątrz przechodzą przez szczęki i pod wpływem sprężystości dociskane są do wewnątrz (fig. 2, 3). Wystająca z wewnętrznej strony prowadnic część czopów wchodzi w otwory krawędziowe podeszwy 4, które w tym celu zaopatrzone są w metalowe okucia 10. Według fig. 4 okucie powyższe, posiadające korytkowy przekrój poprzeczny i obejmujące boczną krawędź podeszwy, zaopatrzone jest w otwory 9, w które zaskakują czopy 6 przy wsuwaniu buta 3 w szczęki wodzące 2.

Czopy 6 zapobiegają tylko wyciągnięciu buta wstecz z prowadnic, podczas gdy górne krawędzie 5 prowadnic zapobiegają przesunięciu się buta 3 do góry. Jasne jest, że otwory 9 i czopy 6 można umieścić na każdej wysokości bocznego brzegu podeszwy 4 buta. Według fig. 5 otwory 9 zastąpione są przez otwarte wcięcia 11 na górnym brzegu podeszwy 4, względnie okucia 10. Według fig. 6 wcięcie 12 umieszczone jest na dolnym brzegu. Wreszcie według fig. 7 otwór rozszerzony jest do góry i nadół, tak że okucie 10 utworzone jest z dwóch oddziel-

nych części 10a, 10b z leżącą pomiędzy nimi szczeliną 13. W przypadku, gdy części okucia są w ten sposób dobrane, że okucie 10b przesuwają się u góry po czopie 6, i gdy ukośne prowadnice 2 zatrzymują but w jego najbardziej ku przodowi wysuniętem położeniu, część 10a okucia może być zupełnie opuszczona.

W myśl niniejszego wynalazku dwa czopy 6 wykonane są jako końce sprężystego pałaka 14 z drutu metalowego, który leży luźno przed butem 3 na górnej powierzchni nart. W tem położeniu ramiona pałaka przylegają bezpośrednio przed czopami 6 do wygiętego występu prowadnic 2, a dzięki temu, że ramiona pałaka uginają się do wewnątrz, są one dociskane przez powyższe występy do nart. Występy 15 są wykonane w ten sposób, że obydwa ramiona pałaka posuwają się na nich w górę, i są przez nie rozsuwane wbrew działaniu sprężyny, gdy pałak 14 doprowadzony zostaje do położenia, zaznaczonego na fig. 1 linjami przerywanymi. W tem położeniu każde ramię pałaka wchodzi w zagłębienie 16 występu 15 i przytrzymywane jest w tem położeniu wskutek sprężystości, przyczem czopy 6 ztyłu są wyciągnięte tak, że nie wchodzi już w podeszwę 4, względnie w okucie 10 i but można znowu wyciągnąć ze szczęk prowadniczych 2.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wiązanie do nart, w którym umocowane na nartach szczęki tworzą łożysko dla czopów, wchodzących od zewnątrz poprzez szczęki w otwory, umieszczone na krawędziach podeszwy, znamienne tem, że znanej postaci szczęki, zaopatrzone w zagięty do wewnątrz górny brzeg (5) służą za prowadnice (2) dla podeszwy, a czopy (6) stanowią końce sprężystego obrotowego pałaka (14), który w położeniu zamkniętem leży na górnej powierzchni nart, najlepiej przed wiązaniem.

2. Wiązanie do nart według zastrz. 1, znamienne tem, że na zewnętrznej stronie szczek prowadniczych (2) umieszczone są występy (15) dla ramion odchylonego w górę pałaka (14), przy pomocy których czopy (6) pałaka odłącza się od podeszwy buta.

3. Wiązanie do nart według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że występy (15) zaopa-

trzone są w zagłębienia (16), które tworzą progi do zabezpieczenia ramion pałaka w ich położeniu końcowem.

A. G r e s v i g.

Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

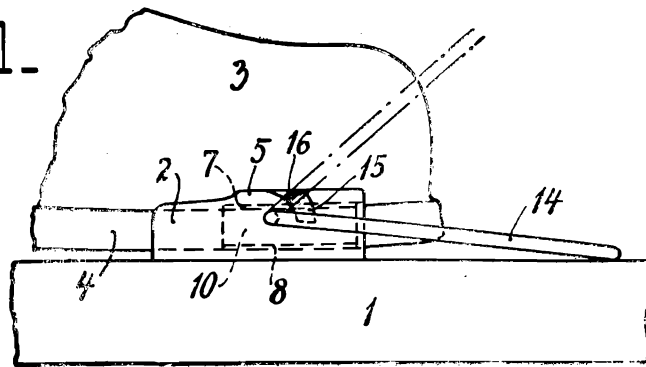

Fig. 2.

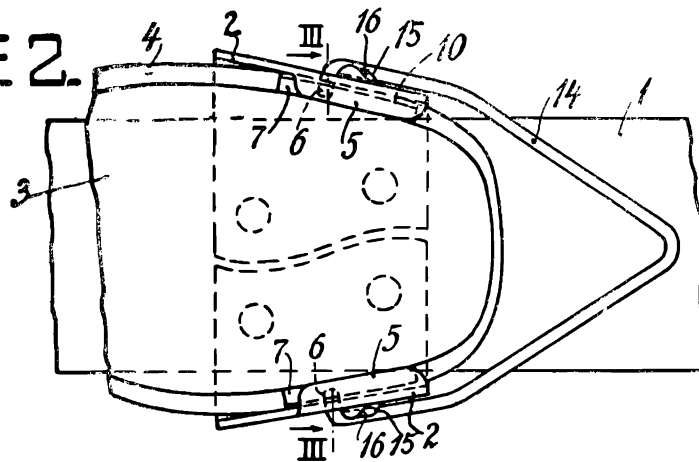

Fig. 3.

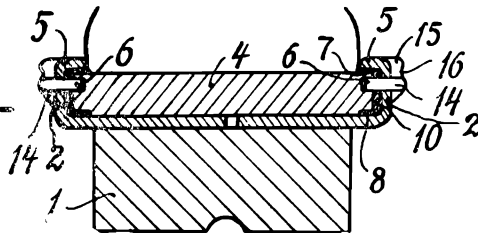

Fig. 4.

Fig. 5.

Fig. 6.

Fig. 7.

